

Άγιος Δημήτριος

8 ΙΟΥΛΙΟΥ 2018

ΚΥΡΙΑΚΗ ΣΤ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

(Ματθ.θ' 1-8)

(Ρωμ. ιβ' 6-14)

Το χωνευτήριο Του πόνου

*«Εγερθείς άρον σου την κλίνην,
και ύπαγε εις τον οίκον σου»*

Η θεραπεία ενός παράλυτου μας φέρνει μπροστά σε άλλη μια θαυματουργική ενέργεια του Κυρίου μας. Η δυστυχισμένη εκείνη ύπαρξη οδηγείται μπροστά στο Χριστό για να της προσφέρει θεραπεία. Η ασθένεια, με όλα τα συνεπακόλουθά της, τον πόνο, τη θλίψη, τη δυστυχία, κρατούσε καθηλωμένο στο κρεβάτι τον άνθρωπο εκείνο, ο οποίος αναζητούσε τη λύτρωση. Την ώρα που άλλοι συνάνθρωποί του απολάμβαναν τα αγαθά της υγείας και της ζωής, ο τραγικός αυτός παράλυτος πάνω στην κλίνη της οδύνης, με σβησμένα τα μάτια, έλιωνε από στιγμή σε στιγμή. Βέβαια και αυτός προηγουμένως απολάμβανε τη ζωή του και έπλαθε όνειρα, με νότες αισιοδοξίας, χαράς και ευτυχίας. Ξαφνικά όμως, από τη μια στιγμή στην άλλη, πώς όλα ανατρέπονται και αλλάζουν; Όλα, όνειρα, ελπίδες, προσδοκίες, γκρεμίζονται και συνθλίβονται. Τώρα, μέσα από την οδύνη του πόνου, όλα κυλούν μέσα σε μια θολούρα και μια μαυρίλα. Η θολούρα αυτή επηρεάζει σοβαρά τη σκέψη, την αντίληψη και γενικά την όλη εικόνα που εμφανίζει. Γι' αυτό και ερωτά με δόσεις πικρίας: γιατί επιτρέπει ο Θεός να υποφέρω; Γιατί να πονώ και να είμαι δυστυχισμένος;

Ο πόνος

Το ερώτημα του παράλυτου για τον πόνο στη ζωή του ανθρώπου, είναι από εκείνα που πάντοτε υψώνονται βασανιστικά και αδυσώπητα. Οι άνθρωποι που υποφέρουν και πονούν, χρειάζονται σε κάθε περίπτωση τη βοήθεια μας για να μπορέσουν ανακαλύψουν το φως της πίστεως, το οποίο προβάλλει σαν το μόνο βάλασμα ελπίδας και παρηγοριάς. Ποτέ δεν πρέπει να τους απορρίπτουμε. Αυτό άλλωστε μας καταλείπουν ως παράδειγμα οι τέσσερις συνοδοί που περιέβαλαν με υποδειγματική αγάπη τον παράλυτο, παρά τα φοβερά εμπόδια και τις δυσκολίες που συναντούσαν όταν τον έφεραν μπροστά στο Χριστό.

Το νόημά του

Για να κατανοήσουμε το βαθύτερο νόημα των θλίψεων στη ζωή μας δεν έχουμε παρά να θυμούμαστε το παράδειγμα του πολυά-

Α
Γ
Ι
Ο
Σ

Δ
Η
Μ
Η
Τ
Ρ
Ι
Ο
Σ

9
3,
3

F
M

S
T
E
R
E
O

θλου Ιώβ. Ενώ πέρασε μέσα από συμπληγάδες δοκιμασιών, όχι μόνο δεν εκστόμισε λόγο κακό ή βαρυγκώμησε εναντίον του Κυρίου, αλλά με υποδειγματική ευλάβεια έλεγε αυτό που επαναλαμβάνουμε συνεχώς στη λατρεία μας: «Είη το όνομα Κυρίου ευλογημένον».

Για να εκτοξευθεί όμως ο άνθρωπος στα ύψη που υπαγορεύει το ισχυρό παράδειγμα του Ιώβ, θα πρέπει να μην στηρίζεται μόνο στις δικές του δυνάμεις οι οποίες εύκολα μπορεί να τον εγκαταλείψουν. Σ' αυτή την περίπτωση λυγίζει και παραδίδεται στις πρώτες δυσκολίες, οι οποίες μετατρέπονται σ' ένα αληθινό εφιάλη για την ύπαρξή του. Επιβάλλεται ο άνθρωπος να εμπιστευτεί τη ζωή του στη δύναμη του Κυρίου, όπως έπραξε και ο Ιώβ. Τότε ο πόνος μετατρέπεται σε γέφυρα που οδηγεί στην ελπίδα και τη σωτηρία. Ο πόνος, οι θλίψεις, οι δοκιμασίες, μπορούν μέσα από την προοπτική του μυστηρίου της Θείας Οικονομίας, να προσλαμβάνουν ένα βαθύτερο νόημα και περιεχόμενο. Όταν ο άνθρωπος διαθέτει πίστη και υπομονή, αρετές που οικειοποιείται μέσα από τη μυστηριακή ζωή της Εκκλησίας, τότε όχι μόνο δεν λυγίζει μπροστά στον πόνο, αλλά αυτός γίνεται πολλές φορές αφορμή για τη σωτηρία του. Όπως ο παράλυτος της περικοπής, θα πρέπει να επιδιώκουμε να συναντήσουμε Εκείνον που μπορεί να μας απαλλάξει από την κυριαρχία του κακού μαζί με όλες τις εφιαλτικές συνέπειές του. Κοντά σ' εκείνον, ο πόνος χάνει την τραγικότητα του και μεταβάλλεται σε δρόμο που μπορεί να βαδίζει ο άνθρωπος σε μια λυτρωτική πορεία.

Όπως τότε ο Ιώβ, έτσι κι εμείς σήμερα, σε κάθε περίπτωση ας δείχνουμε πίστη και εμπιστοσύνη στο θέλημα του Θεού, ο οποίος είναι Πατέρας μας και μας περιβάλλει με απέραντη αγάπη και στοργή. Ας λέμε να είναι ευλογημένο το όνομα του Κυρίου και όταν γεμάτοι υγεία περνούμε τις ημέρες της ζωής μας, αλλά και όταν πονούμε «επί κλίνης οδύνης».

Πραγματικά, αν γνωρίζαμε πόσο μπορούμε να ευεργετηθούμε από τον πόνο, ασφαλώς θα ευγνωμονούσαμε Εκείνον που τον επιτρέπει. Διότι ο πόνος είναι σαν κάποιο άλλο χωνευτήριο που καθαρίζει και εξαγιάζει τις ψυχές και τις θεραπεύει από τα τόσα τραύματά τους. Για ν' αποφέρει όμως όλους αυτούς τους καρπούς ο πόνος, χρειάζεται πίστη και υποταγή στο θέλημα του Θεού. Χωρίς αυτά, ο πόνος γίνεται ανυπόφορος και πηγή ολέθριων συνεπειών. Σβήνει την πνευματική σκοπιμότητα και τη θεία αποστολή, αφήνει τον εγωισμό και τη φιλαυτία να καταλαμβάνουν πρωτεύουσα θέση στην ψυχή του πονεμένου και όχι λίγες φορές οδηγεί στην απόγνωση.

Αγαπητοί αδελφοί, η περίπτωση του παράλυτου που γνώρισε τη θεραπεία από τον Κύριο μας, βρίθει διδαγμάτων που μπορούμε να εγκολπωθούμε και στη δική μας ζωή. Αρκεί να πιστέψουμε σ' Εκείνον που μπορεί να μας θεραπεύσει από τις λογής ασθένειες που μας προσβάλλουν καθημερινά και να υπομένουμε καρτερικά την οποιαδήποτε δοκιμασία επιτρέπει η αγάπη Του. Η προτροπή «άρων σου την κλίνη, και ύπαγε εις τον οίκον σου» μας γεμίζει με βεβαιότητα ότι ο Κύριος είναι ο μόνος στον οποίο μπορούμε να καταφύγουμε, αλλά και να εμπιστευτούμε τον εαυτό μας, για μια ασφαλή πορεία προς την αιωνιότητα.

Ἀποστολικό Ἀνάγνωσμα

Ἀδελφοί, ἔχοντες χαρίσματα κατὰ τὴν χάριν τὴν δοθεῖσαν ἡμῖν διάφορα, εἴτε προφητείαν, κατὰ τὴν ἀναλογίαν τῆς πίστεως, εἴτε διακονίαν, ἐν τῇ διακονίᾳ, εἴτε ὁ διδάσκων, ἐν τῇ διδασκαλίᾳ, εἴτε ὁ παρακαλῶν, ἐν τῇ παρακλήσει, ὁ μεταδιδούς, ἐν ἀπλότητι, ὁ προϊστάμενος, ἐν σπουδῇ, ὁ ἐλεῶν, ἐν ἰλαρότητι. Ἡ ἀγάπη ἀνυπόκριτος. ἀποστυγοῦντες τὸ πονηρόν, κολλώμενοι τῷ ἀγαθῷ, τῇ φιλαδελφίᾳ εἰς ἀλλήλους φιλόστοργοι, τῇ τιμῇ ἀλλήλους προηγούμενοι, τῇ σπουδῇ μὴ ὀκνηροί, τῷ πνεύματι ζέοντες, τῷ Κυρίῳ δουλεύοντες, τῇ ἐλπίδι χαίροντες, τῇ θλίψει ὑπομένοντες, τῇ προσευχῇ προσκαρτεροῦντες, ταῖς χρεῖαις τῶν ἁγίων κοινωνοῦντες, τὴν φιλοξενίαν διώκοντες. Εὐλογεῖτε τοὺς διώκοντας ὑμᾶς, εὐλογεῖτε καὶ μὴ καταρᾶσθε.

Εὐαγγελικό Ἀνάγνωσμα

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἐμβὰς ὁ Ἰησοῦς εἰς πλοῖον διεπέρασεν καὶ ἦλθεν εἰς τὴν ἰδίαν πόλιν. Καὶ ἰδοὺ προσέφερον αὐτῷ παραλυτικὸν ἐπὶ κλίνης βεβλημένον. καὶ ἰδὼν ὁ Ἰησοῦς τὴν πίστιν αὐτῶν εἶπεν τῷ παραλυτικῷ· Θάρσει, τέκνον· ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου. Καὶ ἰδοὺ τινες τῶν γραμματέων εἶπον ἐν ἑαυτοῖς· Οὗτος βλασφημεῖ. Καὶ εἰδὼς ὁ Ἰησοῦς τὰς ἐνθυμήσεις αὐτῶν εἶπεν· Ἵνα τί ὑμεῖς ἐνθυμεῖσθε πονηρὰ ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν; Τί γάρ ἐστιν εὐκοπώτερον, εἰπεῖν, ἀφέωνταί σου αἱ ἁμαρτίαι, ἢ εἰπεῖν, ἔγειρε καὶ περιπάτει; Ἵνα δὲ εἰδῆτε ὅτι ἐξουσίαν ἔχει ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς ἀφιέναι ἁμαρτίας· τότε λέγει τῷ παραλυτικῷ· Ἐγερθεὶς ἄρον σου τὴν κλίνην καὶ ὑπάγε εἰς τὸν οἶκόν σου. Καὶ ἐγερθεὶς ἀπῆλθεν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ. Ἰδόντες δὲ οἱ ὄχλοι ἐθαύμασαν καὶ ἐδόξασαν τὸν Θεὸν τὸν δόντα ἐξουσίαν τοιαύτην τοῖς ἀνθρώποις.

βωτεινές Τροχιές - Πέτρος και Παύλος

Η μεταστροφή στον Ιησού, τον αληθινό Χριστό, τον αναστημένο από το θάνατο του δείχνει τη φιλευσπλαχνία του Θεού που θέλει να σώσει ολόκληρο τον κόσμο. Ο Σαύλος κατάλαβε ότι δεν έχει άλλη επιλογή, εφόσον έγινε χριστιανός, από το να είναι απόστολος. Ο Λουκάς σημειώνει: «ο Σαύλος ενισχυόταν όλο και περισσότερο και δημιουργούσε σύγχυση στους Ιουδαίους που κατοικούσαν στη Δαμασκό, αποδεικνύοντας τους ότι ο Ιησούς είναι ο Μεσσίας». Από τότε, κι ο Παύλος εισέρχεται στον αριθμό όσων καταδιώκονται, εκείνων που ομολογούν το Χριστό μέχρι αίματος. Η ζωή του Αναστημένου ομολογείται με το θάρρος που δείχνουν οι μαθητές του για να ζήσουν και να πεθάνουν άφοβα γι' Αυτόν.

Όστόσο, οι απόστολοι που παρέμειναν στην Ιερουσαλήμ όταν έμαθαν ότι η Σαμάρεια είχε δεχθεί τον ευαγγελικό λόγο από τους καταδιωγμένους χριστιανούς της Ιερουσαλήμ, έστειλαν τον Πέτρο και τον Ιωάννη για να στηρίξουν στην πίστη τους καινούργιους πιστούς. Η συνάντηση του Πέτρου με το μάγο Σίμωνα, ο οποίος θεωρούσε το χρήμα πολυτιμότερο από το Πνεύμα, είναι ακόμα μια ευκαιρία για να τονιστεί ότι ο Πέτρος είναι ελεύθερος έναντι των υλικών αγαθών. «Να χαθείς κι εσύ και τα λεφτά σου!» θα πει ο Πέτρος στο μάγο. Στις Πράξεις ο Λουκάς επανέρχεται στον Πέτρο, ο οποίος «περνώντας απ' όλες αυτές τις Εκκλησίες, κατέβηκε και στους χριστιανούς που κατοικούσαν στη Λύδδα». Ήδη το περιστατικό της θεραπείας του Αινέα σηματοδοτεί τη χαρακτηριστή της αποστολής του Πέτρου, να είναι δηλαδή απόστολος του Αναστημένου και του Πνεύματος. Στη Λύδδα αντιμετωπίζει το θάνατο της Ταβιθά, νικώντας τον με λόγια παρόμοια μ' εκείνα του Ιησού: «Ταβιθά, σήκω πάνω».

Στην Ιόππη, κοντά στη Λύδδα, ο Πέτρος μαθαίνει από το Πνεύμα να μη διακρίνει πλέον ζώα και ανθρώπους με βάση το παλαιό σύστημα αποκλεισμού για τη καθαρότητα σύμφωνα με το νόμο. Κι οι ειδωλολάτρες εξαγίστηκαν από το Πνεύμα πριν ακόμα φτάσει σ' αυτούς το κήρυγμα του Ευαγγελίου. Το Πνεύμα κατευθύνει το Ευαγγέλιο και την πίστη, όπου, όταν και σε όποιον θέλει, ελεύθερα. «Ο Πέτρος τότε έλαβε το λόγο και είπε: πραγματικά, τώρα καταλαβαίνω ότι ο Θεός δεν κάνει διακρίσεις». Ο Πέτρος μιλούσε για τον αναστημένο Ιησού. Όμως «ενώ ακόμα ο Πέτρος έλεγε αυτά τα λόγια, κατέβηκε το Άγιο Πνεύμα πάνω σε όλους όσοι άκουγαν το κήρυγμα» (10,44). Στην πραγματικότητα, αυτή η επιφοίτηση φανερώνει το νόημα της αποστολής του Πέτρου: η Εκκλησία καθίσταται από το Πνεύμα μια αδελφότητα ανοικτή και ελεύθερη. Η έκπληξη (αλλά κι η εχθρότητα) προέρχεται από το ότι δε γίνεται κατανοητή η κατεύθυνση της σωτηρίας: είναι για όλους τους καιρούς και όλους τους ανθρώπους. Δεν είναι αποκλειστικά για κάποια ομάδα ή κάποιο συγκεκριμένο λαό. Ο Πέτρος το κατάλαβε και θα αντικρούσει με σθένος την επίκριση ότι ήταν πολύ πεισσοκαταβατικός με τους ειδωλολάτρες, εντάσσοντας τους ανάμεσα στους μαθητές του Ιησού.

Σ' αυτό το σημείο ο Λουκάς επανατοποθετεί το Σαύλο ο οποίος έχει ενταχθεί στους αποστόλους και γίνεται ένας από τους πρωταγωνιστές της αποστολής στους ειδωλολάτρες. Ο Βαρνάβας, ο μετέπειτα σύντροφος του Σαύλου, τον αναζητεί στην Ταρσό. Ακολουθεί η σύλληψη του Πέτρου τις ημέρες του Πάσχα, όπως εκείνη του Ιησού. «Ενώ όμως ήταν στη φυλακή, η Εκκλησία προσευχόταν αδιάκοπα στο Θεό γι' αυτόν». Ήταν θέλημα του Διδασκάλου η απελευθέρωση του. Ο Ιησούς, όπως είχε υποσχεθεί, συνόδεψε πραγματικά, περισσότερο με πειστικά σημεία παρά με λόγια, την αποστολή των αποστόλων του. Συνεχίζεται την ερχόμενη Κυριακή.